

อารัมภบท

บางครั้ง...เศษเสี้ยวของชีวิตมันก็เล็กละเอียดมากซะจนเราค้นหา
มันไม่เจอ

แกรีก!

ชมรมหมากล้อม เปิดประตูเข้ามาเมื่อไหร่ บรรยากาศก็มักจะสดชื่น
แจ่มใสเสมอ

"วันนี้ไม่ต้องออมนแรง เล่นให้เต็มที่เลยนะท่านลี"

"เอ๊ะ? เองนี่จริงๆ เหรอ"

"อืม คราวนี้ถึงคราวเอาจริงกันซะทีละ"

"อ้าว นี่แสดงว่าตลอดเวลานายออมนแรงไว้นะสิ"

"หึๆ แน่نون"

"ว่าไงนะ"

เสียงของสองคนที่กำลังคุ่มเชิงกันอยู่ข้างแคมป์ขึ้นเสียดจริง แม้ว่า
ต่างฝ่ายต่างได้คารมกัน แต่มือของทั้งคู่ก็เคลื่อนไหวช้าลงหมากล้อมด้วยความ
เร็วซึ่งไม่ตกเลย

แกรกๆ แกรกๆ

เสียงสดีดดังก้องกังวานไม่ขาดระยะ เกมหมากรุกก็ข้างรุนแรง สายตาที่แน่วแน่มั่นคงกำลังเผยอยิ้มออกมาอย่างนุ่มนวล แต่ทว่าในเวลา ต่อมากลับค่อยๆ คลายลง ทั้งคู่เป็นเพื่อนรักที่รู้จักกันเป็นอย่างดี และใน เกมหมากล้อม บางครั้งคำว่าเพื่อนก็รุนแรงและน่ากลัวกว่าสิ่งอื่นใด

"ในที่สุดเราก็เอาจริงเอาจังกับเกมหมากล้อมซะทีนะ แต่จะเอาจริง เฉยๆ ก็ดูขาดอะไรอยู่... เรามาพนันกันสักหน่อยเป็นไง"

"อา ก็ดีสิ งั้นเลี้ยงข้าวเที่ยงดีมั๊ย"

"ไม่เอา เวลาเล่นเกมหมากล้อมเราก็ทำอย่างนั้นกันเป็นประจำอยู่แล้ว พวกเราสองคนต่างก็อายุมากขึ้นทุกวัน ทำอะไรที่มันมีค่าหน่อยดีกว่า เพราะกว่าฉันจะชนะ อาจจะต้องอายุครบแปดสิบก็ได้"

ทั้งสองต่างยังห่างไกลที่จะครบรอบแปดสิบปีนัก และถ้ายัง อยู่ได้นานขนาดนั้น พวกเขาคงแข็งแรงนำดูเลย ท่านสีค่อยๆ ลอบยิ้ม กับคำพูดนั้น

"แต่ว่ามันยากมากนะ ใจผมก็อยากเอาชนะอยู่หรือหอก แต่..."

"อืม ยกอะไรกัน แคนายเอาชนะได้ก็เป็นอันจบป็นี่นา"

"แต่ว่าผมก็ต้องรักษาสัญญา"

แกรก!

มือของท่านสีวางหินลงบนกระดานหมากรุก

"สัญญาไหนที่ฉันรักษาย่อมเป็นสัญญาที่ยิ่งใหญ่นะ"

แกรก แกรก!

ข้างเป็นเกมที่ดูเด็ด เสียงมือเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว และสายตา แน่วแน่มิเปลี่ยนแปลง

"หมายความว่ายังไง"

"ถ้าบอกก่อนตอนนี้ก็ไม่สนุกสิ ถ้านายอยากรู้ว่าฉันหมายความว่ายังไง นายก็ต้องเอาชนะฉันให้ได้ก่อน"

"อืม ท่านนี้อายุมากแล้วนิสัยก็ยังไม่เปลี่ยน"

"ถ้ารู้ว่าในขวดไหนมีอะไรจะสนุกได้ไง ยิ่งเวลาผ่านไปมากเท่าไร เหล้าก็ยิ่งกลมกล่อมเท่านั้น"

"นั่นมันเอาไว้ใช้กับคนอย่างท่านคนเดียวเท่านั้นแหละ"

"คนอย่างฉันยังงัย"

"ก็เป็นคนเหลี่ยมจัดงัย"

หึๆ เสียงหัวเราะระเบิดก้องขึ้น

"ก็ยังมีที่ยังนับว่าเป็นคน..."

รอยตีนกาบริเวณขอบตาของท่านลี้ยั้งคงนิ่งสงบเหมือนเดิม เคยมีคนบอกจากไหนไม่รู้ว่ ความเหงาว่่าเหว่เกิดขึ้นเพราะรอยตีนกาที่ไผ่ล่มาทักตามกาลเวลา

"บางครั้งฉันเคยคิดนะว่่าอยู่ไปวันๆ อย่างนี้ สักวันฉันจะต้อกลายเป็นคนเล่ห้เหลี่ยมแพรวพราวไปจริงๆ แน่ ดีที่มีนายเป็นเพื่อนคอยเคียงข้าง ฉันถึงไม่ต้องสงเสียงขู่ฟ้อๆ เหมือนงูจริง นี่ฉันเคยคิดแบบนั้นจริงๆ นะ"

มือของท่านชินที่กำล้งอยู่ในเกมถึงกับสั่นระริกกับคำพูดนั้น ริมฝีปากเผยอขึ้นลงราวกับอยากพูดอะไรออกมาแต่ก็ไม่สามารถเอ่ยได้ ท่านลี้เห็นท่าทางนั้นก็แอบอมยิ้ม

"ไอ้เพื่อนรัก"

เสียงถอนหายใจแรงๆ ลอยเข้ามาให้ได้ยิน วันเวลาอันแสนยาวนาน ประสพการณ์ ใดๆ และรอยตีนกาที่เพิ่มขึ้นดูราวกับกำลังหลอมรวมพร้อมคำพูดนั้น

ท่านชินได้แต่ก้มหน้าไม่ตอบ อาการสั่นไหวที่ปลายนิ้วทำท่าว่่าจะลุกลามไปทั่วตัวเสียแล้ว

"ทำอะไร รีบๆ วางหมากลงสิ"

"...รู้แล้ว..."

"จู้ๆ ถ้านายชินวางช้าอย่างนี้ละก็ ฉันจะคิดว่านายตั้งใจเล่นโกงนะ จับเวลากันใหม่"

"มะ ไม่ต้อง..."

ท่านลี้อมยิ้ม รอยตีนกาค่อยๆ เพิ่มขึ้นขยายกว้างขึ้น และในที่สุดท่านก็ยิ้มเกลื้อนโบหน้า

"เออล่ะ บอกให้วางหมาก เขาเป็นว่าฉันชนะฟาวล์แล้วกัน"
 ท่านชินถึงกับเงยหน้าขึ้นอย่างยากเย็นเมื่อได้ยินเข้าแบบนั้น
 "ว่าไงนะ"

"จู้ๆ ก็ตัดสินแล้ว ฉันชนะ"
 "ไอ้ขี้โกง เวลาผ่านไปเท่าไรกันเชียวะ"

"อา นี่จะแพ้ไปเฉยๆ อย่างนี้ไม่ได้รีใจ รีคิดจะอ้างเวลา"
 ท่านลีหาของที่ชอบไว้ในอกเสื้อ ก่อนจะหยิบกล่องแกะสลักโบราณ

เล็กๆ ออกมา

"ไหนๆ ฉันก็ชนะแล้ว เพราะฉะนั้นรับไปซะ"

"...เอ๋?"

"เอ้า รับไปสิ"

"นี่อะไร..."

ท่านชินรับสิ่งนั้นมาอย่างงงๆ พอเปิดกล่องเล็กนั้นออกก็พบแหวน
 ทอง แสงของมันเปล่งประกายเข้าตาทันที ท่านชินถึงกับเอ่ยถามด้วยสีหน้า
 เครื่องเครียด

"นี่อะไร..."

"สัญญาหมั้น"

"สัญญาหมั้น?"

"ฉันวางแผนเอาไว้มานานแล้วว่าอยากจะให้หลานสาวของนายกับ
 หลานชายของฉันแต่งงานกัน"

"...!"

คำพูดนั้นราวกับจะหยุดเวลาได้ชั่วขณะหนึ่ง เมื่อเขมมนาฬิกาเริ่ม
 เดินติ๊กๆ อีกครั้ง ก็เป็นช่วงเวลาที่ท่านชินได้สติลุกขึ้นมา

"ไม่...ไม่ได้นะฝ่าบาท!"

ท่านชินหลุดเอ่ยเรียกฝ่าบาทที่เคารพสูงส่งออกมาโดยไม่ตั้งใจ

"รีบๆ นั่งซะ"

"...ฝ่าบาท!"

"เดี๋ยวนี้!"

ท่านชินค่อยๆ คุกเข่าลงต่อหน้าฝ่าบาทด้วยท่าที่สำรวม

"รับทราบฝ่าบาท แต่ผมทำตามอย่างที่ต้องการไม่ได้"

"ไม่ได้ รับไปเถอะ นี่เป็นสัญญาที่กษัตริย์ประเทศนี้ให้กับนาย
คำพูดที่เอ่ยออกมาแล้วคืนคำหรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้"

"ฝ่าบาท!"

ท่านลีทรงยิ้มแย้ม

"เพื่อนรัก ถ้าฉันไม่มีนายในวันนี้ ฉันอาจเป็นเพียงแค่กษัตริย์ของ
ประเทศนี้เท่านั้น คงจะไม่มีฉันที่ชื่อลีซูหรือก ฉันอยากตอบแทนบุญคุณ
นาย ไม่ใช่แค่เพียงคำขอบคุณ แต่อยากตอบแทนอะไรสักอย่าง ตอบแทน
เท่าที่กษัตริย์ของประเทศนี้จะทำได้ดีที่สุด ฉันจะทำให้หลานสาวของเพื่อน
กลายเป็นแม่ของแผ่นดิน เพราะนี่เป็นสิ่งเล็กน้อยสิ่งเดียวที่ฉันจะตอบแทน
นายด้วยหัวใจได้ ฉะนั้นรับมันไปเถอะ มันเป็นทั้งเกียรติและความภาคภูมิใจ
ของกษัตริย์ แล้วก็ยังเป็นคำขอร้องในฐานะเพื่อนด้วย ถ้านายปฏิเสธ ฉันคง
ไม่ใช่ทั้งกษัตริย์และเพื่อนของนาย"

"..."

"ขอร้องล่ะ ช่วยกรุณารับมันไปหน่อย"

"..."

แล้วท่านลีก็กวักกล่องเล็กขนาดเท่าฝ่ามือไว้บนมืออันสั่นเทาของ
ท่านชิน

"กำไว้ให้แน่น ห้ามลื้มเด็ดขาด และก็ห้ามทำหาย"

"...ฝ่าบาท"

ท่านชินกำกล่องเล็กแน่น ท่านลี...ไม่สิ พระราชาคือผู้ครองประเทศ
เห็นท่าทางอย่างนั้นของเขาก็ผงกศีรษะรับอย่างเคร่งขรึม

"ขอบใจ"

คำที่เอ่ยออกมาไม่ใช่เพียงแค่สิ่งซึ่งหลุดจากปาก หากออกมาจาก
จิตใจโดยแน่นแท้ทีเดียว

ย้อนไปเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน ค.ศ. 1994 เรื่องราวเกิดขึ้นในประเทศ
ซึ่งมีการปกครองแบบระบอบราชาธิปไตย พระราชาองค์หนึ่งเสด็จออก

นอกวังเพื่อเล่นพนันหมากล้อมกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน และวันนั้นก็จบลงด้วยการเริ่มต้นแบบนี้ 'ไม่กี่ปีต่อมาพระราชาทรงสวรรคต และสัญญาหมั้นของหลานก็ยังคงสืบทอดไปยังพระราชารุ่นต่อไป

เศษเสี้ยวของชีวิตก็มักจะเป็นเรื่องเล็กน้อยอย่างนี้แหละ... เศษเสี้ยวที่ทำให้ฉันได้แต่งงานกับเจ้าชายรัชทายาทผู้ซึ่งไม่เคยเห็นหน้าเด็กผู้หญิงอายุสิบเจ็ดคนนั้นมาก่อน เพราะเกมหมากล้อมสุดท้ายของคุณปู่

ถึงตอนนี้ฉันก็ยังคิดอยู่เสมอว่า ช่วงชีวิตของฉันในตอนนั้นเป็นเพียงแค่เศษชิ้นส่วนที่แยกกระจาย แต่ทว่าไม่ใช่เศษเสี้ยวขาดๆ เกินๆ ที่เหลืออยู่ หากเป็นการกลับมารวมตัวกันใหม่อีกครั้งเพื่อสร้างเป็นรูปร่างใหม่ที่แตกต่าง

เวลานี้ฉันก็คิดอย่างนั้น ว่าชีวิตของฉันที่ถูกสร้างขึ้นใหม่จะมีสภาพเป็นยังไงนะ

"จนกว่าจะถึงวันนั้น ขอให้อดทนอยู่เคียงข้างฉันไปก่อนนะ และอย่าคิดเรื่องบ้าๆ อะไร อย่าคิดถึงคนอื่น"

อยู่เคียงข้าง จนกว่าจะถึงเวลานั้น

วินาทีนั้นเล่นเอาฉันอึ้งตกใจไป

ฉันเผลอคิดขึ้นมาว่า ถ้าแยกประโยคนั้นเอามาแต่คำว่า 'จนกว่าจะถึงวันนั้น' กลับทำให้รู้สึกดีขึ้นมาอย่างประหลาด

ทำไมฉันถึงเผลอคิดแบบนี้ได้ล่ะ

1 โรงเรียนเป็นสถานที่ซึ่งสอนเรื่องราวต่างๆ และเป็นที่ให้เรายึดเหนี่ยวจิตใจ

ปี 2005 กรุงโซล

ฮ้าวว

เสียงหัวของฉันระเบิดแพร่กระจายในชั้นเรียนทุกๆ ห้านาทีโดยไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด จะเรียกว่าหน้าด้านหรือไม่เกรงใจใครก็ได้ละ และราวกับมันเป็นตัวไวรัสที่แพร่ไปสู่คนอื่นได้อย่างรวดเร็ว นักเรียนในห้องเกือบครึ่งส่วนใหญ่จะส่งเสียงหัวหวอดๆ (อย่างหน้าไม่อาย) ทุกๆ ห้านาทีเช่นกัน

"ฮ้าววววววววววววววววววววว"

จากการสังเกตเสียงหัวทุกๆ ห้านาทีบ่งบอกว่าตอนนี้เป็นวิชาภาษาศาสตร์ เพราะโดยปกติแล้วรอบการหัวของฉันจะเที่ยงตรงราวกับนาฬิกาบอกเวลาก็ไม่ปาน ถ้าเป็นวิชาภาษาอังกฤษก็จะหัวทุกๆ สิบนาที วิชาภาษาศาสตร์ก็ทุกๆ ห้านาที แต่ถ้าเป็นวิชาคณิตศาสตร์จะทุกๆ สามนาที

"ฮ้าว เมื่อไหร่จะเลิกน้ำ"

ฉันรำพึงอยู่คนเดียว แต่ยัยเพื่อนสนิทตัวดี อันของจี คงได้ยินเลย
พูดตอบกลับมาว่า

"ฉันว่านะ วันนี้เป็นวันที่น่าเบื่อพิเศษสุดเลยแฮะ"

ขอบตาของเธอเริ่มไปด้วยน้ำตา แถมเธอยังส่งเสียงหายใจละเมียด
ละไม่ยิ่งกว่าฉันซะอีก

"อืม นั่นสิ"

"เฮ้อ ให้ตายเถอะ ทำไมพุงนี้จะต้องเป็นวันอาทิตย์ด้วยนะ"

"ก็อย่างที่คุณพูดนั่นแหละ"

วันนี้เป็นวันเสาร์ที่มีเรียนแค่ช่วงเช้าเท่านั้น และถ้าสมมติว่า
ประเทศของเราเป็นประเทศซึ่งมีระบอบการปกครองแบบกษัตริย์ล่ะก็
ช่วยไม่ได้เลยที่พวกเราจะเป็นแบบนี้ วันแต่ละวันที่ผ่านไปยิ่งร้อนอบอ้าว
เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ช่วงเป็นฤดูกาลอันแสนมืดมน ห่างไกลจากวันหยุดปิดภาค
ฤดูร้อนเสียเหลือเกิน เป็นเดือนมิถุนายนที่ไร้ซึ่งวันหยุด แถมฉันยังสอ
ยไต่ตัมมากินในวิชาที่เพิ่งสอบไปอีกแน่ะ และกินะ... อุตส่าห์เป็นวันคล้าย
วันประสูติของพระราชาก็ทำไม่ปีนี้จะต้องตรงกับวันอาทิตย์ด้วย เป็น
วันเรียนหนอยก็ไม่ได้ พวกเราถึงต้องมานั่งหน้าวงในชั่วโมงเรียนวันเสาร์
อย่างนี้เง ใจที่อยากเรียนดูเหมือนจะลอยละล่องไม่อยู่กับเนื้อกับตัว บิน
ออกจากร่างไปเสียแล้ว

"ทำไมวันคล้ายวันเกิดของพระราชาก็ต้องมีแค่วันเดียววะ ถ้า
พระองค์เกิดสักห้าครั้งต่อหนึ่งปี เราก็จะได้มีวันหยุดห้าวัน แถมยังได้เที่ยว
เล่นเพิ่มอีกด้วย"

อันของจีทำหน้าที่เห็นด้วยแบบครึ่งหลับครึ่งตื่น น้ำตาเอ่อคลอดู
น่าสงสาร (น่าสมเพชดีกว่านะ)

"นี่ ปีนี้เธออายุสิบเจ็ดแล้วไซ้มีขินแซคของ"

ฉันตอบเธอเบาๆ ขณะยังคงพยายามฝืนดวงตาหรือให้เพ่งไป
ยังกระดานดำ

"หน้าฉันยังอ่อนละสิ ดูเหมือนเด็กสิบสี่มะ"

"...ตอบสั้นๆ ก็ได้นะ อยากโดนสักดู้บหรือจะหุบปากดี"

ถ้าอันซองจีพูดออกมาแบบนี้ที่ไรเป็นอันว่าฉันไม่มีทางเลือกทุกที
"หุบปากก็ได้"

"คราวหน้าคราวหลังก็ทำตัวให้มันดีๆ หน่อยนะยะ"

ผมบ๊อบล้อมกรอบรูปหน้าสี่เหลี่ยมที่ดูกระตือรือร้น (ไม่สิ ดูทำทาง
เอาเรื่อง) ของเธอ อันซองจีเป็นเพื่อนกับฉันมาตั้งแต่สมัยเรียน ม.ต้น
เธอมักจะมีท่าทางที่ดูแฉกที่ไปในทาง (หาเรื่อง) และร่าเริง (จนดูบ๊อง)
ถ้าขึ้นไปแตะยัยนี้มั่วๆ ละก็ อาจเกิดโศกนาฏกรรมขึ้นได้ เพราะฉะนั้น
สิ่งที่พวกเราทำได้ก็มีเพียงแค่รักษาตัวรอดเป็นยอดดีเท่านั้น

"เฮ้อ อาจารย์สอนภาษาศาสตร์นี่มีตางามีแววไม่ ไรเซ็นส์ขงมัด
เด็กทั้งห้องอยู่ในอาการง่วงขนาดนี้ มันจะไปเรียนมีรสชาติได้ไง"

ความจริงตอนนั้นบรรยากาศในห้องเรียนกำลังตกอยู่ในภาวะวิกฤต
เสียงบรรยายของอาจารย์ลอดเข้ามาในโสตประสาทดังว๊ิงๆ และด่าดิงลิก
เข้าสู่ภายใน แต่ไม่ใช่เสียงไพเราะเสนาะหูอะไรหรอกนะ อย่างกับเสียงยุง
กระพือปีกบินผ่านไปมาเลย ถ้าฉันยกมือขึ้นมาตบดังแปะ! ตายคามือ
ละก็...อา อาจารย์ไม่ใช่ยุงสักหน่อยนี่เนอะ...เสียงอ้อๆ ว๊ิงๆ น่า่วงดีจัง
และตอนนั้นเอง...

"กรี๊ด! ลีชีน!"

เสียงกรี๊ดกราดดังขึ้นจากอีกด้านของห้องเรียนที่น้ำเบือชวอนหลับ
ตึง!

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ใครบางคนก็กระโดดออกมาจากด้านข้าง
และเบียดหลังของอันซองจี ทำให้เธอถึงกับทะเล็งพรวด หน้าผากถาชน
ที่รองเก้าอี้โครมเบ้อเร่อ แต่เนื่องจากหน้าผากอันบึกบึน (ถึกทีน) ของเธอ
อันซองจีจึงไม่สะดุ้งสะเทือนอะไรซักกะติด

"นี่อะไรกัน!"

ดูเหมือนว่าของจีจะโกรธเข้าไปหน่อย พวกนักเรียนหญิงต่างกรูกัน
ไปออดอยู่ที่หน้าต่างแล้ว แม้กระทั่งอาจารย์เองก็ไม่มีช่องว่างจะเอ่ยปาก
ห้ามสักนิด

"ฉันไม่รู้ไรแล้ว! นั่นลีชีน!"

"อ้ายตาย ทำไงดี! วันนี้ฉันปล่อยผมอะ!"

"เฮ้ อย่าดันลิ! ขอฉันดูหน่อย!"

"เอาหัวหลบไปหน่อยสิ! มองไม่เห็น!"

และแล้วก็ตามมาด้วยเสียงเชียร์อันกึกก้องพร้อมๆ กับเสียงถอนหายใจเฮือกและเสียงอุทานใหญ่ อันของจิตูหน้าผากตัวเองพลางทำหน้าไม่พอใจ

"เฮ้อ หมอนั้นเป็นถึงเจ้าชาย คิดว่าเค้าจะลงมาโปรดสัตว์โลกอย่างพวกเราง่ายๆ ริงกันยะ"

ลีซิ่นเป็นเจ้าชายรัชทายาทอันดับหนึ่ง และเป็นพระโอรสองค์เดียวของพระราชวงศ์ปัจจุบัน (ผ่านไปสิบเอ็ดโมงเช้ากว่าๆ แล้ว แต่ดูเขาจะเพิ่งมาเรียน) เจ้าชายไม่ได้เรียนในโรงเรียนสำหรับราชินิกุล แต่กลับย้ายมาเรียนโรงเรียนรัฐบาลมัธยมอียคังโกแห่งนี้ เขาถูกรายล้อมไปด้วยเหล่าองค์กรักซ์และไปกลับโรงเรียนด้วยรถหรู แต่ทว่า

"เฮ้ อันของจี ไม่พูดเกินไปหน่อยหรออะ"

"แล้วไง เค้าไม่ได้ยินสักหน่อย ไม่เข้าใจจริงๆ เลยพับฝ่า ทำไมคนอย่างลีซิ่นถึงไม่เข้าเรียนโรงเรียนของราชินิกุล แต่ดันมาเรียนโรงเรียนเล็กๆ ซอมซอบแบบที่นี้"

"อืม...หรือเพราะว่าคะแนน?"

"อาจจะใช่ สงสัยคะแนนจะไม่ดีเอาจากๆ เลยได้รับสิทธิพิเศษให้เข้ามาเรียนเฉยๆ อย่างนี้"

"หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะระยะทาง ก็โรงเรียนเราใกล้กับพระราชวังเคียงบกุงนี่นา"

"แต่ละวันมีคนขับรถรับส่ง ยังจะสนอะไรกับอี่แค่ระยะทาง ว่าก็ว่าเถอะนะ ฉันต้องถูกทำร้ายเพราะไอ้ความจริงที่ว่าฉันเรียนโรงเรียนเดียวกับเค้าเท่านั้นนะ ช่างเหอะ..."

ของจีคงอาการกำเริบถึงได้พูดอะไรแบบนั้นออกมา ฉันเหลือบมองแผ่นหลังของเพื่อนนักเรียนหญิงด้วยกันที่กำลังทำท่าหลงไหล (บ้าคลั่ง) ยืนออกันแน่นอยู่ตรงหน้าต่าง อาจารย์ภาษาศาสตร์เองดูจะไม่สบอารมณ์